

Въ далечината се зачу кучешки лай и свирене на ловджийски рогъ. По каменния друмъ, който водѣше за Царевецъ, летѣше черниятъ конь на царицата. Целгуба бѣ ходила на ловъ съ деспотъ Борилъ, брата си князь Иона и войводата Манастиръ. Съ тъмночервена ловна руба, сребристосивъ крагуй на ржката, и малка аксамитена шапчица, тя минаваше като чудно, приказно видение.

У Еленини се бѣха събрали дветѣ Калоянови сестри. Когато стотникътъ съобщи за идването на царя, третѣ жени трепнаха и се спогледнаха очудено. На какво се дължеше царското посещение? Защо идѣше самъ и въ такова необикновено време? Какво ли се бѣ случило?

Посрещнаха го при входа на вратата. Като видѣ изплашенитѣ имъ лица Калоянъ се усмихна.

— Толкова ли е чудно дето ида да ви видя?

Какъ да имъ каже, че домътъ му е чуждъ и неприветенъ, че нѣма кому да изкаже тревогата, която гризе сърдцето му... Можеше ли единъ царь, можеше ли Калоянъ да признае, че се страхува, че бъдащото го плаши? Въ кого щѣха тогава да вѣрватъ, кому щѣха да се уповаватъ народъ и боляри?

Поканиха го съ пелте отъ зарзали.

— Где е Иоанъ?

Момъкътъ се затече преобразенъ отъ радост. Той обожаваше чичо си. Като му известиха за пристигането му, той захвърли старинния ржкописъ, който четѣше съ дълбоко внимание, и цѣлъ заруменѣлъ отъ щастие се яви на прага.

Колко е порасълъ Иоанъ — каза замисленъ царьтъ — сякашъ вчера бѣше, когато и азъ бѣхъ такова момче...

И презъ ума му пробѣгна за мигъ споменътъ за златозарната Визансъ и онова гордо и упорито момче, което бѣ пристигнало тамъ като тъменъ, неизвестенъ пленникъ...

— Иоанъ кара вече седемнадесетъ години — каза Елена и погледна съ гордостъ сина си.

Нѣмаше по-хубавъ момъкъ въ Търново отъ младия князь Иоанъ-Асѣнъ. Строенъ и високъ, съ искрящи и